

си рожба, зееше дълбока дупка. Там бе леговището на злато-коса невестулка. Тя бе добър приятел на дядо.

И лозето и колибата, и ореха и храсталака, и гущерите и невестулката, и тарлю с госпожата си — всичките тези жители на самотата с нетърпение чакаха да дойде дядо.

И той дойде. С мотика и лопата, с търнокоп и резец дядо дойде на лозето. Разгърден, заморен, попотен сложи товара си на земята и седна на големия камък пред колибата. Извади кожена кисия, пълна с тютюн, натъкна лулата, цвъкна прахан с огнивото, вдъхна дълбоко пролетен въздух и запуши сладко - сладко.

*

Не мина и час време, близката гора екна от мотиката на дядо. Той отгрибваше и бързаше, защото много работа го чакаше: да отгребе, да пореже, а после да копае, да чисти, да върже и сѐ сам горкия, — той не позволяваше друга работна ръка да влиза в лозето му. Аз или братята ми ходехме всеки ден да му носим храна и вода. Когато лозето дадеше плод и гроздето озряваше, носяхме и кошничка, която дядо всяка вечер пълнеше със сочни гроздове за дома. Това време беше далеч и ние не се радвахме, когато тръгвахме за лозето. Дядо пак бързаше да ни зарадва и много работеше. Едри капки пот се ронеха от челото му. Вечер се прибираще, капнал от умора. Сутрин, пробуден от крещните песни на славейте, рано се залавяше пак за работа. Кукувицата и черния кос подслаждаха труда му, а немилостивото слънце палеше старческата му глава. Вечер е на почивка пред колибата до големия камък и кладеше огън, вечеряше, изпушваше 5 - 6 лули тютюн. лягаше на коравото си легло и спокойно заспиваше.

Тъй се редяха дните ден след ден.

* *

Изминаха се много дни и нашата радост дойде. Радваше се и дядо: тази година лозето даде много плод. Гроздето започна да се прошарва с вкусни зрели зрънца. Че имаше вече зряло грозде, ние познавахме по големия турски пицхов на дядо. Щом започваше да зрее гроздето, докато го оберем, всяка вечер късно и всяка сутрин рано, дядо гръмваше по един път. Гърмежите бяха много силни и се чуваха много далеч. Гръмнеше ли вечер, ние в село знаехме, че дядо си ляга да спи. Чуехме ли гърмежа сутрин, радвахме се, че дядо жив и здрав е станал пак от сън.

За голямо чудо, една вечер дядо не гръмна. Сутринта пак не чуехме гръм. Защо ли дядо не гръмна? си мислех аз, когато мама ми подаде кошничката с храна и ми каза по-скоро да вървя при него.

— Бързай, каза тя, и веднага се върни да ми кажеш как е дядо ти!